

EL JERSEI DE TARDOR

Sempre és més tard que no ens pensàvem. El setembre ha passat tan de pressa, ple d'obligacions de la tornada! Tot retrobant la pluja, hem dit: "Heus aquí la tardor". Acceptem que tot plegat no és més que un parèntesi abans de l'hivern. Però en algun racó, sense confessar-nos-ho obertament, esperàvem alguna cosa. L'octubre. Les nits de glaçada de debò; durant el dia, el cel blau damunt les primeres fulles grogues. L'octubre, aquest vi tebi, aquesta blanor dolça de la llum, quan el sol només és bo a les quatre, a primera hora de la tarda, quan tot pren la dolcesa oblonga de les peres caigudes de l'emparrat.

Llavors cal un nou jersei. Portar a sobre les castanyes, els sotabosc, les clofolles de castanyes, el roig rosat de les pebrasses vermelles. Reflectir l'estació en la suavitat de la llana. Amb un jersei nou, però: escollim el nou foc que ha de començar a apagar-se.

De tons verds? Un verd d'Irlanda, de pèsol triturat; bromós, de whisky aspre, salvatge i solitari com els camps de torba, amb l'herba rasa. I roigenc? Hi ha tantes menes de roig: cabelleres ofelianses, desig de berenar com abans; pa amb mantega i pa de pessic; el dels boscos, sobretot; el roig del terra, el roig del cel, d'aromes inaferrables de fires i llenya, de pinetells i d'aigua. I per què no de seda greja? Un jersei de punt gruixut, de punt de creu, com si encara hi hagués algú que tingués temps per teixir per a vosaltres.

Un jersei molt ample: el cos s'hi perdrà, serem l'estació mateixa. Un jersei penjat de les espatlles, tot esperant... Fins i tot per a un mateix està bé, aquesta manera de representar la fi de les coses en una gradació. D'escollir l'escalf de les melangies. De comprar el color dels dies, un nou jersei de tardor.

Philippe Delerm, *El primer glop de cervesa i altres plaers minúsculs*. Empúries Narrativa